

[Kulturministeren]

re muligheder for en vekselvirkning mellem områderne.

3. Til gennemførelsen af det kulturpolitiske idéprogram oprettes en kulturfond. Fonden skal ledes af en bestyrelse på 7 personer med alsidig baggrund og repræsenterende forskellige aldersgrupper.

Kulturfondens formål skal være at yde økonomisk støtte til nye tværgående kulturinitiativer, der iværksættes i et samarbejde mellem på den ene side den skabende kunst og kulturinstitutionerne og på den anden side den folkelige kultur. Der skal endvidere ydes økonomisk støtte til gennemførelse af nye ideer inden for de etablerede kulturinstitutioner og den skabende kunst.

Fondens midler tilvejebringes gennem en 3-årig statslig bevilling i 1990-92 på i alt 120 mio. kr. Derudover kan der til de enkelte projekter indgå midler fra anden side, for eksempel private fonde og erhvervsvirksomheder samt eventuelt kommuner og amtskommuner.

Fondens midler opdeles i 2 puljer, hvoraf én pulje afsættes til 100 pct. statslig finansiering, mens den anden pulje afsættes til 50 pct. statslig finansiering og 50 pct. fra anden side.

Hvis mulighederne udnyttes fuldt ud, vil der gennem det kulturpolitiske idéprogram kunne tilføres kulturlivet 200 mio. kr.

Til illustration af idéprogrammets berøringsflader kan nævnes biblioteker, kunst- og kulturhistoriske museer, idrætslivet, folkehøjskolerne, efterskoler, kunstforeninger, folkeuniversitetsvirksomhed, medborgerhuse, kunstnere inden for alle kunstarter, kunstneruddannelser, den prøveforberedende enkeltfagsundervisning, det lokale foreningsliv, arkiver, aften-skoler, teatre og musikskoler m.v.

Det kulturelle idéprogram gennemføres fra 1990 og løber i en 3-årig forsøgsperiode.

Idéprogrammets gennemførelse forberedes i løbet af 1989.

IV. Videreudvikling af kulturpolitiske principper

Regeringen ser det som et af sine vigtigste politiske mål at mindske afstanden mellem befolkningen og de offentlige myndigheder. Det offentlige beslutninger skal træffes så tæt på den enkelte som muligt, og dette skal gælde på alle samfundets områder.

1. Decentralisering har i det sidste tiårs kulturpolitiske lovgivning været et grundlæggende princip – ofte i form af, at staten for at opmuntre til en øget kulturel indsats har påtaget sig at refundere tilskudsbeløb til kulturaktiviteter i den lokale region. Dette har stimuleret en udvikling i retning af større lokalt engagement og selvbestemmelse.

Samtidig har det medført vanskeligheder for styringen af statens udgifter, og den almindelige udvikling har stillet øgede – og nødvendige – krav om økonomisk styring, forenkling og effektivisering.

Den vanskelige balancegang mellem medbestemmelse og effektivisering, delegation af beslutningskompetence og økonomisk styring, medansvar og forenkling er en stor politisk udfordring. Der er næppe på kulturens område nogen nem løsning heraf. Men det er regeringens opfattelse, at man ved hele tiden at være opmærksom på spørgsmålet ved planlægningen af love og regler inden for de enkelte kulturområder kan håndtere problemet således, at demokratiseringen fortsat udvikles, samtidig med at ansvaret for økonomi og administrativ forenkling bevares. Ændringen af biblioteksloven i 1983 er et eksempel på, at man kan decentralisere ansvaret uden at sætte enhedstanken i biblioteksvæsenet overstyr.

2. Det er indlysende, at der i kulturpolitikken fortsat er vigtige opgaver at varetage centralt. Kulturministeriet har oprindelig påtaget sig opgaver, som ud fra en kulturpolitisk vurdering på det pågældende tidspunkt måtte varetages fra centralt hold. Udviklingen stiller krav om, at fortsættelsen sker via en ændret opgavefordeling, ikke alene for at udbrede det kulturpolitiske ansvar til videre kredse, men også for at give den centrale myndighed mulighed for med styrke at varetage de nødvendige opgaver, det vil sige at støtte den skabende kunst, at varetage kunstneruddannelserne, at drive de etablerede nationalinstitutioner inden for kulturlivet.

Det påhviler de statslige nationalinstitutioner at sætte standarden for den højeste kvalitet, det vil sige at markere den kvalificerede kunst i forhold til det indenlandske kulturliv såvel som på det internationale plan.

Til statens opgaver hører også at tilvejebringe mulighed for nytænkning, lydhørhed over for nye udviklinger og igangsættelse af nye initiativer.